

Varer, man kunde nævne; det er ganske i sin Orden, at den betaler større Transportudgift, det er aldeles ikke til at undgaa. En Del af disse Fraktporudgifter er Skibsafgiften, der erlægges for at holde de Institutioner vedlige, uden hvilke Skibsfarten i vore Farvande i det Hele vilde være, om end ikke positivt umulig, saa dog ialtsald overmaade besværlig. Det er en Forøgelse af Transportudgifterne og en legitim Forøgelse af dem. Et andet Spørgsmaal er det, om denne Skibsafgift, saaledes som den opkræves, er fordelt saaledes, som den helst burde være det, retfærdigt fordelt, ikke efter Bavernes Værdi; det vilde ikke være retfærdigt, ligesaa lidt som Fragten kan erlægges efter Bavernes Værdi, men væsentlig maa erlægges efter deres Mængde og Rumfang, — men om den er rigtigt fordelt efter den Nytte, som Skibet drager af de Foranstaltninger, der opretholdes ved denne Afgift. Jeg tror, at der i saa Henseende nok kunde foretages Rettelser med Hensyn til Opkrævningen af denne Afgift; jeg tror f. Ex., naar jeg skal være ærlig, at det er principstridigt, naar man har ophævet Skibsafgiften paa den indenrigske Fart og opretholdt den paa den udenrigske; jeg tror, at det er principstridigt, at man kun opkræver Skibsafgiften paa det bestuvede Lastrum og derimod ikke lader de tomme eller ballastede Skibe udrede den, thi, skjønt jeg ret drager et ballastet Skib akkurat den samme Nytte af Fyr, Brikker, Spjort osv. som et ikke ballastet Skib, og et Skib, der færes med Passagerer drager ligeledes nøjagtigt den samme Nytte af disse Institutioner som det Skib, der færes med Fragt. Altsaa, jeg tror, at Fordelingen er uretfærdig. Nu er det jo ganske vist, at det formodentlig vil blive overmaade vanskeligt at komme tilbage fra den nuværende Fordeling, og at det navnlig vil falde meget vanskeligt og meget haardt at lægge paany Skibsafgift paa de Skibe, som fære i indenrigsk Fart, og jeg tror derfor, at der kunde være noget Retfærdigt i, at man nedsatte Skibsafgiften, f. Ex. til det Halve, og sagde: af de Afgifter, der bruges til Dækning af de Udgifter, der medgaa til Fyrvæsenet og saa fremdeles, paatager Staten sig at udrede det Halve, og til Gjengjæld fritager den indenlandske Skibsfart for disse Afgifter; men for den udenrigske Fartis Vedkommende er der ikke nogen særlig Grund til at fritage den for disse Afgifter, den vedbliver at betale sin Andel deraf. Vil man endelig gaa til helt at ophæve Skibsafgiften, vil jeg dertil kun sige, at det vilde være rigtigst at gjøre dette med den Bevidsthed, at ved en saadan Foranstaltning ophæver man ikke en uretfærdig Skat, som hidtil hvilede paa Skibsfarten, men man skjænkter Skibs-

farten en Understøttelse. Dette: om man vil skjænke Skibsfarten en Statsunderstøttelse, er Noget, der kan overveies for sig; men jeg tror ikke, der kan være Tvivl om, at man forværrer Skibsfarten ligefrem en Understøttelse ved at ophæve Skibsafgiften.

Foraaavdt en anden æret Taler har udtalt sig om, at det vilde være høist ønskeligt, om man ved den Reform af de indirekte Skatter, som vi nu staa ved, vilde bringe Skattebeløbet saa meget ned, at vi omtrent inddrog det Tillæg i Skatten, som fremkom ved Krigsskatloven af 1864, saa vil jeg dertil kun sige: Ja, det kan naturligvis være meget ønskeligt for os Statteydere, men jeg kan dog ikke se, at der egentlig er Noget, som man kunde falde tvungende Grund til at ophæve denne Krigsskat nu, fordi den er en Krigsskat, og Krigen er forbi. Naar vi rigtig vilde gaa vort Skattesystems Historie igjennem, bilder jeg mig ind, at vi vilde komme til det Resultat, at der af de øvrige Skatter gives meget saa Skatter, Skatforsatte undtagne, som ikke oprindelig ere Krigsskatter, meget saa Skatter, som ikke oprindelig ere paalagte for at bringe Staten ud over en vanskelig Situation, og som man dernæst, naar denne vanskelige Situation er gaaet over, har ladet blive staaende, fordi det imidlertid har vist sig, at der er noget Fornuftigheder op, som ogsaa skulde fyldestgjøres, og at man altid er gaaet ud fra, at en Skat, som bestaar, er meget bedre end en ny Skat, selv om de vare identiske, fordi en gammel Skat er man vant til, den har man indrettet sig paa, hvorimod enhver ny Skat af hvilket som helst Slags altid vil søles paa et eller andet Sted som en Kalamitet. Derfor stiller det sig for mig hverken som nogen Nødvendighed eller Ønskelighed at ophæve Krigsskatten, denne Krigsskat af 1864, mere end at ophæve alle de andre gamle Krigsskatter, vi have under forskjellige Navne, og som vi efterhaanden have vænnet os til; den af 1864 er ligesaa god som alle de øvrige. Da jeg fremdeles maa være af den Ansættelse, at det er meget ønskeligt at opretholde Statens Indtægter — jeg taler ikke om nogle enkelte Hundredtusinder eller saa — men om i det Hele taget at opretholde Statskassens Indtægt paa det Standpunkt, hvor den nu er, fordi jeg tror, at, om der end ikke er Brug for Pengene for Diablikket, vil der end blive Brug derfor, saa kan jeg ikke Andet end slutte mig til Hans Excellence Finantsministerens Betragtning ved Fremlæggelsen af Lovforslaget.

**Bloug:** Det er ikke fornuftigt at faae Ordet, naar Klokken mangler 5 Minuter i halvfem, men jeg maa jo finde mig i min Skjæbne.